

Dit boek is fictie. Namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn ontsproten aan de verbeelding van de schrijver of worden fictief gebruikt. Elke gelijkenis met echte gebeurtenissen, plaatsen of personen, levend of dood, is toevallig.

James Patterson en Chris Grabenstein

Max Einstein redt de toekomst

© 2020 James Patterson

© Zero Point Ventures, LLC

© 2020 voor het Nederlandse taalgebied:

Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York

Illustraties: Beverly Johnson

Belettering illustraties: Studio Clavis

Vertaling uit het Engels: Margot van Hummel

Oorspronkelijke titel: *Max Einstein Saves the Future*

Oorspronkelijke uitgever: Little, Brown and Company, New York – Boston

Little, Brown and Company maakt deel uit van Hachette Book Group, Inc.

Trefw.: wetenschap, genialiteit, avontuur, vriendschap, wereldverbeteraar

NUR 283

ISBN 978 90 448 3511 3

D/2020/4124/095

Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

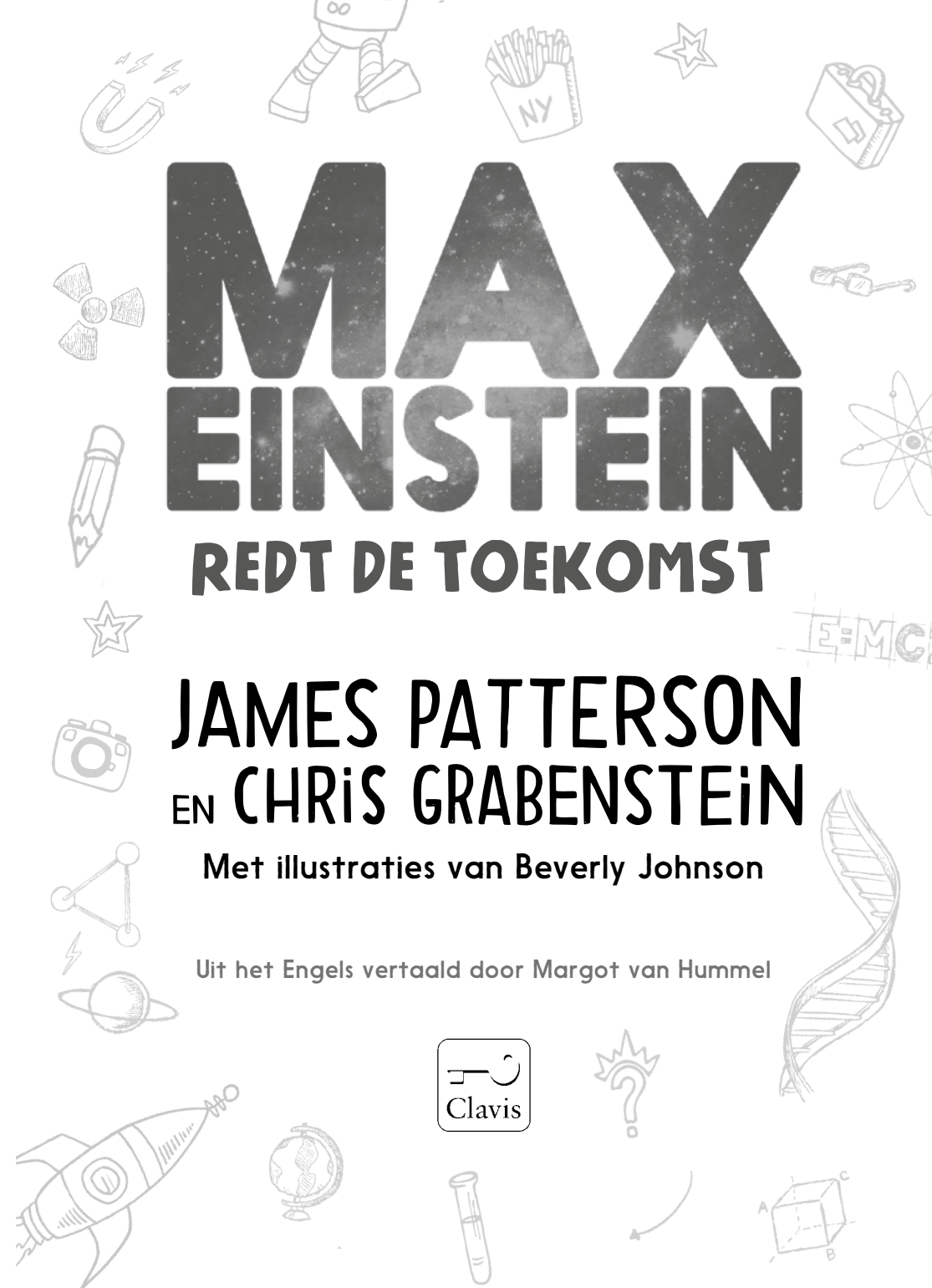
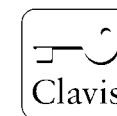
MAX EINSTEIN

REDT DE TOEKOMST

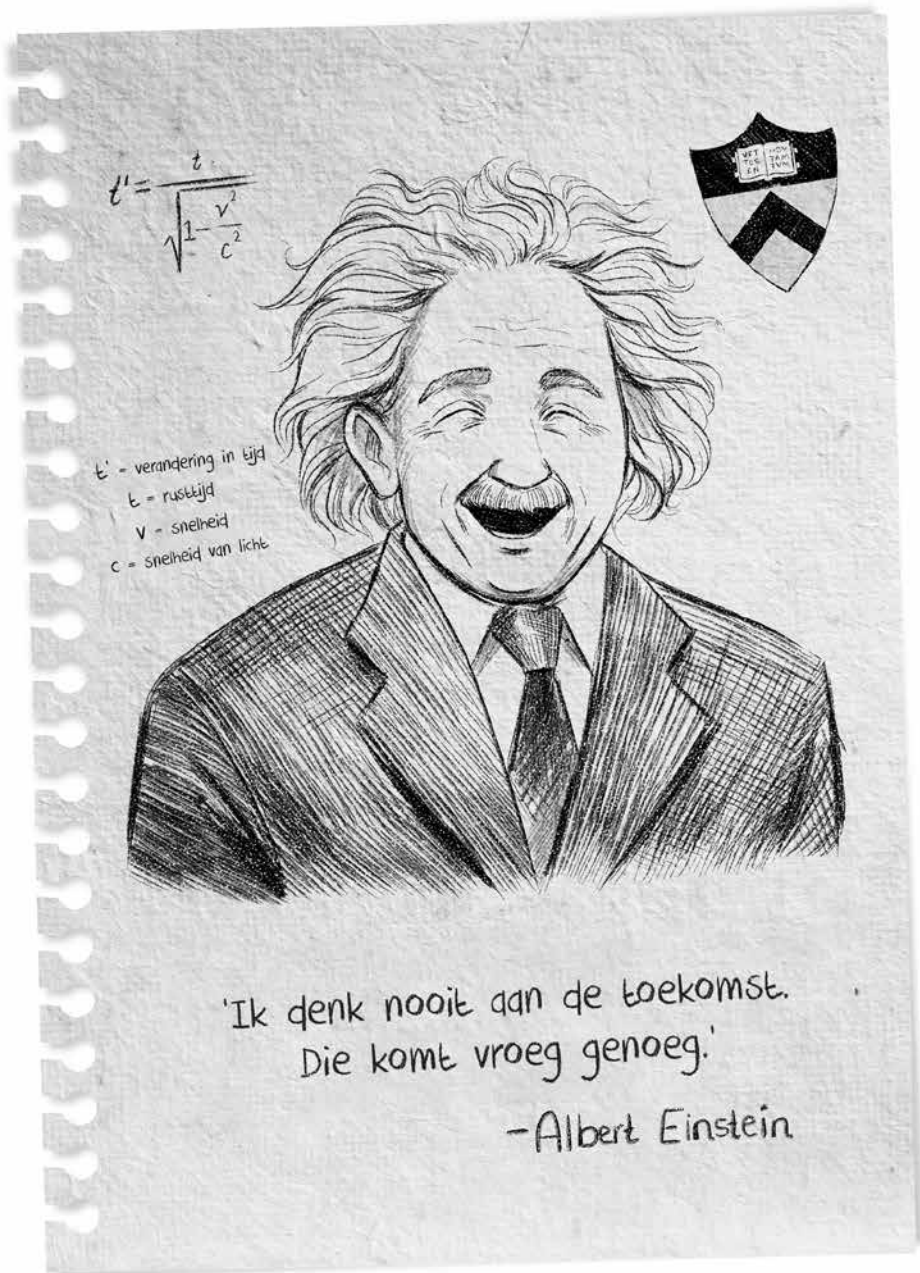
JAMES PATTERSON
EN CHRIS GRABENSTEIN

Met illustraties van Beverly Johnson

Uit het Engels vertaald door Margot van Hummel

WAT VOORAFGING ...

Max Einstein is nogal bijzonder, zelfs voor een twaalfjarig genie.

Ze hackte het computersysteem van de universiteit van New York om colleges te kunnen volgen. Ze bedacht allerlei nieuwigheden om de daklozen te helpen met wie ze ooit had samengeleefd. En ze praat met haar held, Albert Einstein (nou ja, in haar verbeelding).

Maar daar kwam allemaal verandering in toen Max, een dakloze wees die haar ouders nooit heeft gekend, werd aangeworven door een geheimzinnige organisatie, die bekendstaat onder de naam het Instituut van Degenen die het Verschil Maken, afgekort: het IDVM. Hun missie: het oplossen van enkele van de moeilijkste problemen in de wereld door gebruik te maken van de wetenschap. Ze stond aan het hoofd van een groep jonge bollebozen met verschillende achtergronden, afkomstig uit de hele wereld, terwijl ze nieuwe manieren bedachten om elektriciteit naar de verste uithoeken van de planeet te brengen en te zorgen voor een waterzuiveringsinstallatie in een dorp in India.

Maar ze kunnen alleen de wereld blijven verbeteren als de boosaardige groep, bekend als de Corp, Max en haar nieuwe vriendenclub niet eerst in handen krijgt.

Want ze zullen niet nalaten alles uit de kast te halen om Max en haar team wereldverbeteraars tegen te houden.

INLEIDING

1921

Princeton, New Jersey, Verenigde Staten

Het jonge koppel legde hun dochtertje in een met een zachte, bruinflanelen deken beklede kartonnen doos.

‘Blijven liggen, hoor,’ zei de moeder vriendelijk.

‘We verwachten vanavond een heel speciale gast,’ voegde de vader eraan toe.

De moeder knikte. ‘Onze mentor! Degene die dit allemaal in gang heeft gezet!’ Met gespreide armen wees ze naar de vreemde verzameling elektronische toestellen en laboratoriumapparatuur, die stond opgesteld in de kelder van hun bescheiden woning aan Battle Road, niet ver van de campus van de universiteit van Princeton, waaraan zowel zij als hij als hoogleraar verbonden waren.

Als natuurkundigen waren ze beiden buitengewoon creatief en inventief. Het is dus niet vreemd dat de twee genieën voor hun dochter een box hadden gemaakt van een kartonnen doos.

De baby vond het geweldig. Ze lachte en kirde en nestelde zich in haar donzige dekentje, terwijl ze haar ouders, die in de ruimte druk in de weer waren, nauwlettend volgde. Zij draaiden aan wijzers, drukten op knoppen en zetten een bonte schakering aan knipperende lampjes aan door hendels over te halen.

‘Oo,’ riep de baby, en starend naar de knipperlichtjes, klapte ze in haar mollige handjes.

In een mum van tijd gonsde het in de kelderverdieping van de bedrijvigheid.

‘Volgens mij zal professor Einstein best onder de indruk zijn,’ voerde de vader aan.

‘Dat hoop ik wel,’ zei de moeder. ‘Hij heeft ons immers geïnspireerd om dit experiment uit te voeren. Dit komt allemaal door hem.’

Toen de briljante vader en moeder aan hun laatste jaar van de universiteit van Princeton bezig waren – als de twee jongste studenten tot dan toe, want ze werden beschouwd als wonderkinderen – waren ze aanwezig bij een lezing van de beroemde Albert Einstein over algemene relativiteit. Sindsdien hadden ze zich toegelegd op de praktische toepassingen ervan.

Het brommen van de door een turbomotor omgezette elektriciteit en het ronddraaien van de magneten in de kelder maakten nu zo veel lawaai, dat het koppel de bel die boven ging bijna niet hoorde.

‘Daar is hij!’ riep de vader uit. ‘Hier bij ons. Professor Einstein in hoogsteigen persoon!’

‘Heb je er nog aan gedacht de sinaasappeltaart en de aardbeien op te halen?’ vroeg de moeder, toen ze zich allebei naar de houten keldertrap haastten.

‘Jazeker, schat. We moeten nog wel de slagroom kloppen ...’

‘Dat doen we wel na onze demonstratie!’

Ze haastten zich de trap op om hun gast te begroeten en lieten de baby, die gehypnotiseerd was door alle vreemde geluiden en de heldere regenboog van knipperende lichtjes, alleen in de kelder achter.

De baby kroop uit haar kartonnen box en ging verder over de koude betonnen vloer, die steeds kouder leek te worden toen er ijsbloemen aan de binnenkant van de kelderramen verschenen.

De baby ging om een stapel houten kratten heen en kroop rechtstreeks naar een openstaande koffer.

In de open deksel was een glanzende foto geplakt van een man met vreemd, sterk gekruld haar. De baby werd aangetrokken door de imponerende lichtshow die werd weerkaatst in het glimmende portret. In de koffer lag ook de een of andere wetenschappelijke verhandeling. De baby kon natuurlijk niet lezen wat er op de kaft stond. Ze wilde alleen haar hand uitsteken om al die fonkelende lichtjes aan te raken die schitterden en dansten op het vriendelijke gezicht van de oude man met zijn witte haar.

De waterleidingen in het plafond van de kelder kreunden en kraakten terwijl ze bevroren.

Op de ramen zat inmiddels een paar centimeter ijs.

De baby zag haar eigen nevelige adem.

Plots was er een heldere lichtflits. Een boog van bliksem, binnen.

Het lawaai hield op.

De kou verdween.

En de wereld van het meisje zou nooit meer hetzelfde worden.

HET HEDEN

Londen, Engeland

Max Einstein liep met grote passen door het mistige Londen. De panden van haar open regenjas wapperden als de cape van een superheld achter haar aan.

Haar rode bos krulhaar kroesde nu zelfs nog meer dan normaal want, zoals ze natuurlijk wel wist, de chemische eigenschappen van menselijk haar maakten het gevoelig voor veranderingen in de hoeveelheid waterstof in de lucht en dat hield direct verband met de vochtigheid, want al dat nevelige water in de lucht bestond uit twee waterstofatomen per molecuul.

De gedachte aan de chemische eigenschappen van haar haar hield haar geest bezig. Twee seconden lang zo ongeveer.

En toen had Max er weer genoeg van.

Ze wachtte in Londen vol ongeduld op de volgende opdracht van het IDVM, die ze kreeg van de weldoener van het instituut, Benjamin Franklin Abercrombie, door Max kortweg Ben genoemd. Kom zeg, ook al was hij multi-multimiljonair, hij was maar twee jaar ouder dan Max. Bovendien was hij een schatje. En zij kon zich buitengewoon goed vinden in de manier waarop hij zijn geld uitgaf: het financieren van een stel bollebozen die de wereldproblemen aanpakten zonder tussenkomst van welke regering dan ook. Dat is toch fantastisch?

Max dacht misschien een nanoseconde lang aan Ben en toen

verveelde ze zich weer en voelde zich gefrustreerd omdat Newtons eerste bewegingswet, ook wel de traagheidswet genoemd, nooit van toepassing scheen te zijn op de twaalfjarige Max Einstein. Newton had vastgesteld dat een voorwerp in rust in rust blijft, terwijl een voorwerp in beweging in beweging blijft.

Het probleem? Het woord 'rust' stond niet in Max' woordenboek. Ze smachtte naar actie. Vooruitgaan. Lummelen was niets voor haar.

Haar gedachten flitsten terug naar haar beslissing om geen gebreide muts te dragen als ze door Londen slenterde – een vermomming om haar gekroesde, beweeglijke warboel aan rode krullen te verstoppen. Haar haar vormde immers een soort aanvliegbaken voor goddeloze schurken die misschien wel naar haar op zoek zouden zijn.

En dat waren ze.

Een schimmige groep die zich de Corp noemde, was bijzonder geïnteresseerd in Max met haar buitengewoon hoge IQ en wilde haar overhalen om over te lopen en voor hen te werken. Zelfs al betekende dit dat ze haar zouden moeten ontvoeren. Gelukkig had Max' huisgenoot in Londen, die, voordat hij een drastische ommezwaai had gemaakt, voor de schurken had gewerkt, haar verteld dat volgens zijn uitgebreide netwerk van contacten 'de Corp geen idee had dat een van ons zich op dat moment in Londen, Engeland bevond.'

Leo, haar huisgenoot, had het altijd over 'Londen, Engeland', ook al zei niemand dat. Op dat vlak was hij gewoon een beetje raar.

Op basis van Leo's geruststelling dat haar niets zou overkomen, had Max zich vorgenommen de tijd dat ze in Londen moest

wachten niet te verspillen. Max zat tijdelijk in een benauwd flatje (door Londenaren een appartement genoemd) in een jeugdherberg (Bens keuze). Ze zou zich dapper buiten wagen en alle plaatsen in de stad bezoeken die haar held, Albert Einstein, ook had bezocht toen hij in Londen was. Max zou dezelfde ruimte, maar niet dezelfde tijd innemen als het grote genie. Misschien zou dat hen op de een of andere manier dichterbij elkaar brengen, dacht ze. En zelfs al was dat niet het geval, de ervaringen zouden leuk en leerzaam zijn. Zoals dr. Einstein zei: 'De enige bron van kennis is ervaring.'

Max snakte ernaar om elke dag minstens één nieuwe ervaring op te doen.

Daarom stapte ze door de mist op weg naar een plek waar ze nog niet eerder was geweest: de Royal Albert Hall. Het complex, dat in 1871 door koningin Victoria was geopend en was vernoemd naar haar overleden echtgenoot prins Albert, bevond zich in het Londense district South Kensington. Elk jaar vonden er zo'n kleine vierhonderd optredens plaats, variërend van rock- en popconcerten tot uitvoeringen van klassieke muziek en ballet. Onder de beroemde namen uit de geschiedenis van de Hall, die werden geëerd met sterren en inscripties aan de buitenkant van het gebouw, bevonden zich Adele, Eric Clapton, Winston Churchill, Mohammed Ali en, natuurlijk, dicht bij deur Vijf, Albert Einstein.

Die avond was er een concert, al had Max geen kaartje.

Ze dacht ook niet dat ze er een nodig had om binnen te raken.

Ze had immers iets wat heel discreet dienst zou doen als algemene toegangspas. Daar was ze van overtuigd.